

kerne af hellige krigere, der er kommet ind udefra. Ja, på måske ca. 2.000. Det er det bedste amerikanske gæt.

Resten af modstanden er fra helt almindelige irakere, der protesterer mod overgreb, protesterer mod et land uden social fremtid, protesterer mod overgrebene i fængslerne, protesterer mod bombardementerne osv. osv. osv. Og i den situation er den udenlandske militære tilstedeværelse en del af problemet i langt højere grad, end den er en del af løsningen, men det betyder ikke, at vi skal forlade Irak. Det betyder, at der skal en anden indsats til, der har nogle helt andre og mere hæderlige motiver end den amerikansk ledede.

Kl. 14.10

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Jeg må sige, at det er en pinlig måde at besvare det spørgsmål, jeg stiller, på. Der bliver overhovedet ikke svaret på det. Hr. Villy Søvndal begynder at tale om noget helt andet, om nogle folk, der kommer ind udefra som terrorister. Det var ikke det, jeg spurgte om. Jeg spurgte: Hvordan er hr. Villy Søvndals billede af Irak, hvis samtlige allierede trak sig ud af Irak, af Bushs krig, som vi hele tiden hører fra hr. Villy Søvndal, i morgen eller 1. juli? Hvad er så den præcise situation for Irak, hvor ender det?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg overvurderede måske hr. Søren Espersens sans for sådan logiske slutninger, og det beklager jeg i så fald.

Årsagen til, at jeg synes, det er vigtigt at nævne, at hovedparten af modstanden er i den irakiske befolkning, er jo, fordi den lige præcis er knyttet til den udenlandske tilstedeværelse, fordi irakerne har en mistanke om, at grunden til, at de amerikanske soldater er der, og at Bush valgte krigen, har noget med olie at gøre, og at det har noget med strategiske interesser at gøre.

Og pointen er, at man ikke kan vinde en krig mod den irakiske befolkning. Den krig er tabt, både militært og ikke mindst moralsk. Og derfor må man da overveje en anden indsats, der gør, at den store, brede irakiske del af modstanden ikke vil være der længere, fordi den er knyttet til den udenlandske militære tilstedeværelse, og derfor er der faktisk meget ræson i at finde det svar, at FN kommer ind i en langt mere central rolle, så den amerikansk dominerende rolle i alle

irakiske spørgsmål bliver afløst af, at FN er inde i den centrale rolle.

Så tror jeg, at mange af problemerne er løst allerede med det, men ikke alle, og det er derfor, vi stadig væk skal bidrage til at gøre arbejdet færdigt. Det er bare ikke de militære bidrag, der giver svaret i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg har da med glæde noteret mig, at hr. Villy Søvndal er vågen og lytter, når Dansk Folkepartis ordførertale holdes, og det vil jeg da gerne takke for. Og hvis der skulle være kommet en svipser ind med hensyn til elforsyning, så skal jeg selvfølgelig undskylde den, og så håber jeg da, at hr. Villy Søvndal vil nyde den lille sejr her i dag.

Mit spørgsmål skal sådan set gå lidt mere på det her, vi har hørt mange gange her i dag fra specielt Enhedslisten og SF's spørgere, nemlig at hvis nu, man havde gjort noget andet, hvad var der så sket, og hvad er situationen om 25 år?

I forbindelse med alle de her hvis'er og hvis'er og spørgsmål og langsigtede ting, som man ikke kan svare på, vil jeg gerne prøve at stille et lignende spørgsmål til hr. Villy Søvndal. Lad os nu tænke os frem til, at FN-systemet var besat af politikere af samme overbevisning som SF's hr. Villy Søvndal, tror hr. Villy Søvndal så, at man i FN-diplomatiet ville være kommet frem til nogen som helst aktion over for det bevidste forfald, der var i Irak med hensyn til at overholde FN-konventioner og FN-aftaler osv.? Det har jeg ikke indtryk af.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Nu er det jo et lidt hypotetisk spørgsmål, at alle lande skulle være regeret af folk som Villy Søvndal, men jeg forstår skrækscenariet. Men sandheden er jo altså, at FN på den måde er et spændende forum, fordi det repræsenterer alverdens lande i al deres mangfoldighed.

Hvis vi nu lige prøver at skrue tiden tilbage til før krigen – det var på det tidspunkt, hvor Hans Blix var leder af våbeninspektionen, var i gang og i øvrigt roste styret dernede for i stigende grad at samarbejde og endte med at bede om ikke dage, ikke år, men ganske få måneder mere – hvad var det så, der skete? Så var det, at USA i sin koalition med Danmark og England gik ind og blokerede den her proces, så Hans Blix ikke